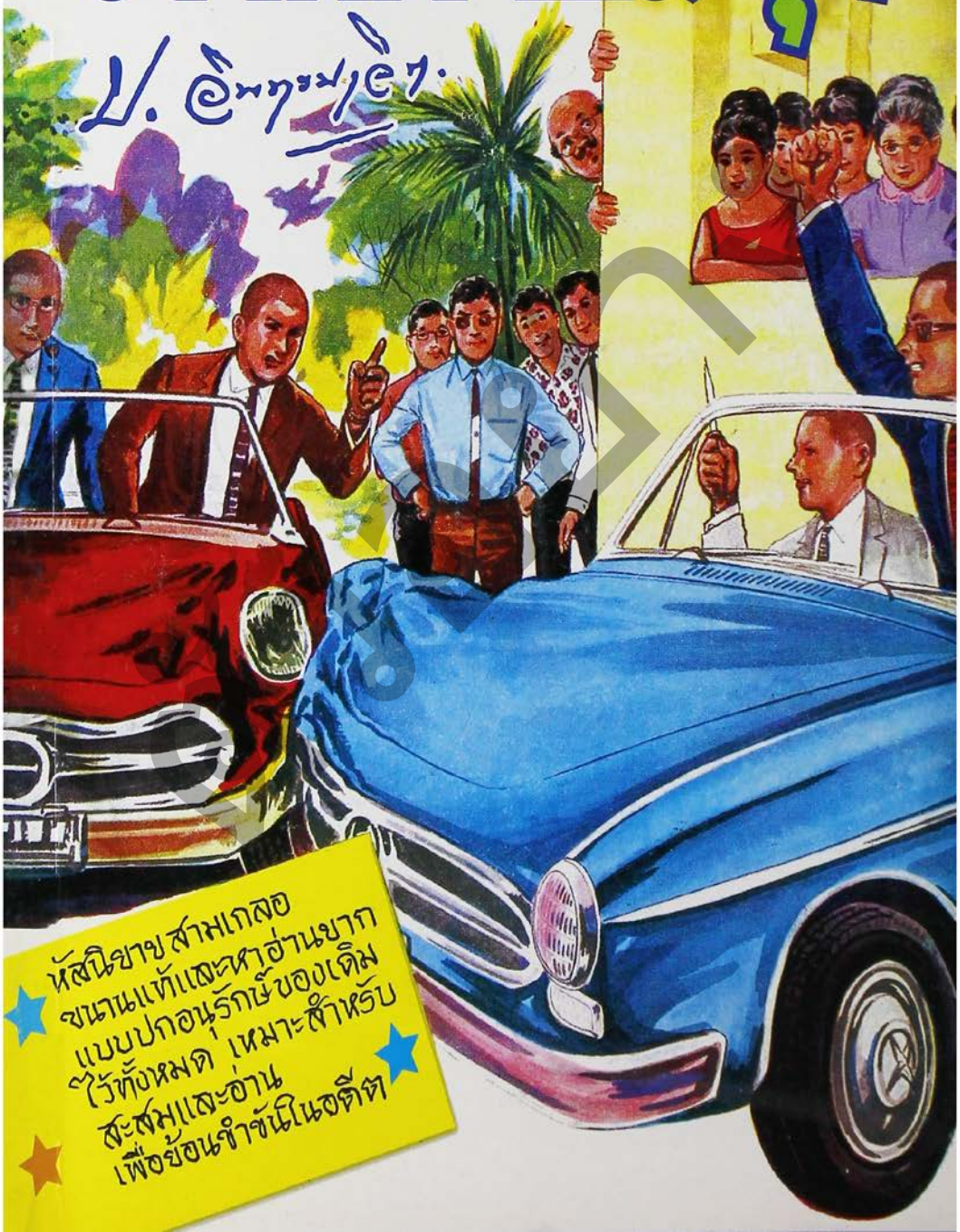

เจ้าติดจอมยุ่ง

ว. ๕๗๗/๕๗

★ หัสนิยาฯ สามเกลอ
★ ขนานแท้และหาอ่านยาก
★ แบบปกอนรักนิชองเดิม
★ ไว้ทั้งหมด เหมาะสำหรับ
★ สะสมและอ่าน
★ เพื่อชอนำมันในอดีต

จำอย่าง

ประพันธ์สารสิน

ทศวรรษที่สี่ที่ฝากชื่อ สารหนังสือชีวิต

พล ★ นิกร ★ กิมหงวน

จาก

ศาลาภิรมย์

ตอน

เจ้าทิดจอมยุ่ง

ผ. อิมหงวน/๑๗.

เจ้าทิศจอมยุ่ง

ป. อินทรปาลิต

© กองทุน ป. อินทรปาลิต ในสมาคมสื่อวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

ผู้ก่อตั้ง : ปรานี อินทรปาลิต

นายกสมาคมและผู้ดูแลกองทุน : พลตติย์ สัทธิธัญกิจ

ที่ปรึกษากองทุน ป. อินทรปาลิต : สุวัฒน์ วรดิลก, อาจันต์ ปัญจพรรค์,
ปองพล อติเรกสาร(พอด อติเรกซ์), พลเอกธีรเดช มีเพียร, เตือนใจ ดีเทศน์

พิมพ์ครั้งแรก : ๒๕๐๙ ใน ศาลาโกหก

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : ๒๕๑๔ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น พิมพ์ครั้งที่ ๓ : ตุลาคม ๒๕๔๗

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging In Publication Data

ป. อินทรปาลิต.

เจ้าทิศจอมยุ่ง. -- พิมพ์ครั้งที่ 3. -- กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2547.

72 หน้า.

1. หัตถนิยาย. I. ชื่อเรื่อง.

895.917

ISBN 974-9743-42-3

ราคา ๔๙ บาท

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด ๔๑๓/๒๖ ถ.อรุณอมรินทร์ บางกอกน้อย
กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๔๓๔-๑๓๔๗, ๐-๒๔๓๕-๕๗๙๙
โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๖๙๑๒ <http://www.praphansarn.com>

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์แปดน พริ้นท์ติ้ง

ผู้ก่อตั้ง : สุพล เศรษฐาภา ที่ปรึกษา คณะ กิตติโกวิท, พิสุทธิ เลิศวิไล, สุวิธ จิระเมธากุล,
บุญเลิศ สีอุไรย์, วัชรชัย ศรีเจริญรัตน์, อติเรก ศรีวัฒนาวงษา กรรมการผู้จัดการ : อาทร เศรษฐาภา

บรรณาธิการบริหาร : จำเนียร พลสวัสดิ์ กองบรรณาธิการ : ชัชฎาพร นิมมนงค์

ภาพปก : อารกณ์ อินทรปาลิต รูปเล่ม : พิเศษรู้ ครสวัดส์ พิสูจน์อักษร : ยาใจ เจตนาโพย

คำนิยม

ผมเป็นแฟนสามเกลอ พล นิกร กิมหงวน มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ แต่เริ่มหาซื้อสามเกลอมาอ่านด้วยสตางค์ของตนเองเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งจัดเป็นช่วงบั้นปลายชีวิตของท่านผู้ประพันธ์แล้ว ผมจึงมีโอกาซื้อหาสามเกลอตอนใหม่ๆ มาอ่านได้ในระยะเวลาสั้นๆ เพียง ๕ ปีเท่านั้น (พ.ศ. ๒๕๐๗-๒๕๑๑) สามเกลอที่ ป. อินทรปาลิตประพันธ์ขึ้นใหม่ในช่วงเวลานั้น ประพันธ์ให้กับสำนักพิมพ์ ๔ แห่ง ได้แก่ สำนักพิมพ์ดวงศึกษา ประพันธ์สาส์น บันลือสาส์น และเพลินจิตต์

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ดวงศึกษา ประพันธ์สาส์นได้จัดพิมพ์สามเกลอชุดใหม่ที่มีขนาดรูปเล่มต่างออกไปจากเดิม คือมีขนาดใหญ่กว่าธรรมดา เป็นสามเกลอในชื่อ ‘ศาลาโกหก’

ภายในเล่มมีเรื่องสั้นอื่นๆ จากปลายปากกาของ ป. อินทร-
ปาลิต อยู่ประมาณเกือบครึ่งเล่ม ส่วนครึ่งหลังเป็นสามเกลอ
พล นิกร กิมหงวน ตอนที่ประพันธ์ขึ้นใหม่เอี่ยมและจบใน
เล่ม ประเดิมด้วยตอน ‘สมิงเขาใหญ่’ ในฉบับปฐมฤกษ์

‘ศาลาโกหก’ ได้ออกวางจำหน่ายต่อๆ มาเฉลี่ย
ประมาณเดือนละหนึ่งเล่ม ซึ่งผมคอยติดตามซื้อทุกเดือน
‘ศาลาโกหก’ เท่าที่สำรวจได้ในปัจจุบันนี้มีจำนวนทั้งหมด ๘๐
(๗๐-๘๐) ตอน สามเกลอหลายตอนที่สนุกและยังประทับใจ
อยู่จนทุกวันนี้ได้แก่ หนุ่มเนื้อหอม, คดีหลอกเด็ก, ไปโลกันตร์
จระเข้ผีสาง ฯลฯ โดยเฉพาะสามเกลอในเทศกาลสงกรานต์ปีเก่า
ต้อนรับปีใหม่ซึ่งมีให้อ่านทุกสิ้นปี

นับว่าเป็นข่าวดีสำหรับแฟนสามเกลอที่ทางสำนัก
พิมพ์ประพันธ์สาส์นได้รวบรวมสามเกลอในชุด ‘ศาลาโกหก’
นำมาพิมพ์ใหม่อีกครั้ง เพื่ออนุรักษ์ผลงานอันมีคุณค่าชิ้นนี้
ให้อยู่คู่วงการหนังสือต่อไปอีกนานเท่านาน

พล.ต.ต.พีระพงศ์ ตามาพงศ์

คำนำสำนักพิมพ์

กาลเวลาที่ผ่านไปหลายสิบปีนั้น มีสิ่งต่างๆ หลากหลายเปลี่ยนแปลงไป หนังสือเป็นสิ่งที่ได้บันทึกถึงความเปลี่ยนแปลงทางสังคมนั้นๆ โดยเฉพาะงานเขียนวรรณกรรม เป็นการบันทึกทางสังคมที่มีเรื่องราว มีความรู้สึกซ่อนเร้นอยู่ภายใน ผู้อ่านสามารถตีความระหว่างบรรทัดนั้นได้ หนังสือหลายเล่มที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่าน ผ่านกาลเวลาอย่างยาวนานมาจนถึงปัจจุบัน นั้นแสดงให้เห็นถึงอัจฉริยภาพของผู้เขียน

หนังสือหลายเล่มของ ป. อินทรปาลิตก้าวข้ามกาลเวลา พิสูจน์ให้วงการนักเขียนนักอ่าน ยอมรับถึงความยิ่งใหญ่เป็นเพชรน้ำหนึ่ง เขาเป็นนักเขียนผู้มากความสามารถ เขียนได้หลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องรักโศกเศร้าที่ทำให้

ผู้อ่านติดอกติดใจ หรือเรื่องบู๊ตึ้นเต้นเร้าใจบูชาความเที่ยง
ธรรมแบบลูกผู้ชาย โดยเฉพาะตัวละครในเรื่อง เลือดคำ, เลือดใบ
ชีวิตของสุภาพบุรุษจอมโจร ที่มีผู้อ่านติดตามจำนวนมาก เป็น
เครื่องยืนยันได้เป็นอย่างดี เรื่องที่สร้างชื่อเสียงโดดเด่นให้
กับ ป. อินทรปาลิต มีผู้รู้จักมากขึ้นกว่าเดิมอีกหลายเท่า คือ
หัตถนิยายสามเกลอ อันมีตัวละครหลัก พล นิกร กิมหงวน
และมีตัวละครรองที่เข้ามาเสริมให้สนุกสนานยิ่งขึ้น คือ
ดร.ดิเรก เจ้าคุณปัจจนิกพินาศ และบรรดาภรรยาของเขา
รวมถึงคนรับใช้ตัวแสบอย่างนายแห้ว โหระพาทุล

ผลงานเขียนของ ป. อินทรปาลิตถูกนำมาพิมพ์ซ้ำ
แล้วซ้ำเล่า เพราะความนิยมของผู้อ่าน ตั้งแต่รุ่นเล็กไปจน
ถึงผู้ใหญ่ เป็นงานเขียนที่ให้ความบันเทิงกับผู้อ่านอย่าง
สนุกสนาน มาทุกยุคทุกสมัย เป็นงานเขียนที่เต็มเปี่ยมไป
ด้วยอารมณ์ขันและให้สาระ ผู้คนในยุคนั้นแทบไม่มีใครที่ไม่
เคยอ่านงานเขียนของเขา สำหรับในปัจจุบันได้รับการคัด
สรรให้เป็น ๑ ใน ๑๐๐ หนังสือดีที่คนไทยควรอ่าน
ด้วย นอกจากนั้นเองก็มีแฟนนักอ่านที่ชื่นชอบรวมตัวกัน
เป็นสามเกลอแฟนคลับ มีเว็บไซต์เพื่อการสื่อสาร แลก
เปลี่ยนข้อมูลกันอย่างคึกคักและสม่ำเสมอ

ผลงานเขียนของ ป. อินทรปาลิต ในชุดหัตถนิยายสามเกลอนี้เริ่มต้นเมื่อปี ๒๔๙๑ ซึ่งก็ได้รับความนิยมกันมาอย่างต่อเนื่องหลายสิบปี นอกจากให้ผู้อ่านคลายความเคร่งเครียดทางอารมณ์แล้ว ผู้เขียนได้แทรกปรัชญาการดำเนินชีวิต ซึ่งทรงคุณค่าต่อการคิดใคร่ครวญ อีกทั้งเป็นเสมือนการบันทึกและพิจารณาสังคมตลอดมากว่าสามสิบปี

‘ศาลาโกหก’ เป็นหนังสือเล่มชุดหนึ่งของ ป. อินทรปาลิต ที่เริ่มเขียนขึ้นเมื่อปี ๒๕๐๖ เป็นหนังสือขนาด ๙ หน้ายก มอบให้สำนักพิมพ์ดวงกมลศึกษา ของนายгимทรวง แซ่แต้ และ นายสุพล เตชะธาดา ในเวียงนาครเขมมเป็นผู้จัดพิมพ์ (ต่อมานายสุพล เตชะธาดา แยกออกมาเป็นสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น) ราคาจำหน่ายขณะนั้น ๓.๕๐ บาท หนังสือในชุดศาลาโกหกที่มีคำโปรยว่า หัวเราะว่า ราคาเยา เบาสมองนี้ ป. อินทรปาลิตเป็นผู้บรรเลงเองทั้งหมด ไม่ว่าบทนำ กวีโวหาร ตอบจดหมายแฟนๆ เรื่องราวต่างแบบมโนสาเร่ นิยายสั้นจบในฉบับเป็นตอนๆ ที่ขาดไม่ได้คือนิยายสั้นสามเกลอเล่มละหนึ่งตอน (ยกเว้นศาลาโกหกลำดับที่ ๒ ไม่มีสามเกลอ) โดยมีตัวละครผู้ช่วยคือลูกชายสามเกลอเข้ามามีบทบาทเป็นกำลังสมทบ ต่อเนื่องกันจนถึงปี ๒๕๑๑ ซึ่งรวมแล้วกว่า

๗๐ ตอน ซึ่งปัจจุบันเป็นหนังสือหายากสำหรับนักสะสม
ไปแล้ว

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้ตระหนักถึงความสำคัญ
ของหนังสือชุดนี้เป็นอย่างดี ไม่ต้องการให้สูญหายไปกับ
กาลเวลา จึงได้พยายามรวบรวมต้นฉบับที่เรามีอยู่ และ
เสาะแสวงหาจากหลายแหล่งด้วยกัน จากนักสะสมและ
ผู้ชื่นชอบงานเขียนของท่านผู้นี้ โดยคัดเอาเฉพาะนิยายสั้น
ของสามเกลอมาจัดพิมพ์อีกครั้งในรูปแบบฟ็อกเก็ตบุ๊ก เพื่อ
สืบสายธารความเป็นอมตะต่อไป

การจัดพิมพ์นิยายสั้นชุดนี้ เคยจัดพิมพ์มาบ้างแล้ว
ก่อนหน้านี้หลายปี เป็นไปตามความประสงค์ของนาง
ปราณี อินทรปาติต ภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของ
ป. อินทรปาติตซึ่งดำริให้จัดพิมพ์ขึ้นโดยมีความประสงค์ที่
จะดำเนินการจัดทำกองทุน ป. อินทรปาติต ควบคู่กันไปด้วย
(๑) เพื่อจรรโลงผลงานของ ป. อินทรปาติต ไว้ในวง
วรรณกรรม (๒) เพื่อสนับสนุนการประพันธ์ให้กับผู้
ปรารถนายืดอกอาชีพนักเขียน (๓) เพื่อจัดตั้งนิติบุคคลในนาม
ป. อินทรปาติต ส่งเสริมสวัสดิการนักเขียนและครอบครัวใน
โอกาสต่อไป โดยขอให้ดำเนินการที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม

สำหรับผู้่านนั้น ในการอ่านหนังสือที่นักเขียนได้
ผลิตผลงานขึ้นนั้นมานานแล้ว ถ้าผู้อ่านต้องการให้ได้วรรณศ
เพิ่มขึ้น คงเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้อ่านจะต้องนึกย้อนหลังไปด้วย
ว่า สมัยนั้นๆ เป็นอย่างไร ผลงานของ ป. อินทรปาลิต ชุด
นี้นั้น ได้รังสรรค์ขึ้นเมื่อประมาณสี่ทศวรรษก่อน เพื่อเป็น
การคงไว้ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์ สุนกสนาน และเปี่ยมด้วย
วรรณศ เราจึงคงไว้ซึ่งภาษาทุกตัวอักษรที่ใช้ในเรื่องนั้นๆ
รวมถึงค่าของเงิน และบริบทของเหตุการณ์แวดล้อมต่างๆ
ในสมัยนั้นด้วย ผู้อ่านควรทำความเข้าใจในจุดนี้ไว้ก่อน

การจัดพิมพ์ในครั้งนี้ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้
เลือกสรรแนวทางที่ดีที่สุด โดยการอนุรักษ์รูปแบบที่ใกล้เคียง
กับของเดิม ไม่ว่าจะเป็นการเลือกรูปแบบและขนาดของตัวอักษร
การสะกดคำนั้นคงรูปแบบเดิมไว้รวมทั้งการทับศัพท์ ซึ่งมี
ลักษณะเฉพาะยุคสมัยนั้น โดยเฉพาะรูปภาพปกนั้นได้ใช้
รูปแบบเดิมของปกหนังสือศาลาโกหก ซึ่งส่วนมากเป็น
ฝีมือการวาดภาพของอาภรณ์ อินทรปาลิต น้องชายของ
ป. อินทรปาลิต แล้วใช้คอมพิวเตอร์ช่วยปรับแต่งสีส้นให้
สดใสเหมือนกับของเดิมมากที่สุด

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้พยายามรวบรวมต้นฉบับ

มาจัดพิมพ์ให้ครบถ้วนสมบูรณ์ เพื่อให้แฟนนักอ่านของ
ตามเกลอได้เป็นเจ้าของและนักสะสมได้อย่างเต็มภาคภูมิ
และหวังว่าแฟนนักอ่านรุ่นใหม่ก็จะได้อ่านได้ง่ายอย่าง
สะดวกยิ่งขึ้น โดยสามารถสัมผัสความยิ่งใหญ่ของนักเขียน
ที่ชื่อว่า ป. อินทรปาลิต นี้ได้ แม้ในปัจจุบันสมัย

ด้วยมิตรภาพและความปรารถนาดี
สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

ศาลาโกหก พิมพ์ปี พ.ศ. ๒๕๐๙

เป็นเวลาเกือบ ๔ เดือนภายใต้ร่มเงาของพระพุทธศาสนา พระภิกษุทั้ง ๔ รูป คือพระภิกษุพนัส พระภิกษุนพ พระภิกษุสมนึก และพระภิกษุดำรง ก็ลาสิกขาบทสละเพศบรรพชิตในตอนสายวันศุกร์ที่ ๒๔ ตุลาคมนี้

แต่ลูกชายและทายาทของคณะพรพริศหายยังไม่กลับบ้าน ทั้ง ๔ คนคงอยู่ที่วัด กวาดล้างกุฎิปรนนิบัติพระอุปัชฌาย์ซึ่งเป็นอาจารย์ของตนเพื่อแสดงความกตัญญูกตเวทิต์ ส่วนทางบ้าน “พัชรภรณ์” ก็รีบเร่งเตรียมจัดงานขึ้นบ้านใหม่ของทายาทสี่สหายในตอนเย็นวันเสาร์ที่ ๓๐ ตุลาคม ซึ่งได้ออกบัตรเชิญไปยังญาติมิตรโดยทั่วหน้ากันแล้ว

ในที่สุดวันเสาร์ที่ ๓๐ ตุลาคม ก็ผ่านมาถึง

ท่านพระครูยิ้มพระอุปัชฌาย์จารย์เป็นผู้ให้ฤกษ์แก่เจ้าทิศสี่ใหม่ทั้ง ๔ รูปให้ออกจากวัดในเวลา ๑๑.๑๐ น. ตั้งนั้นก่อนเวลาที่พระในวัดธาตุทองฉันทเพล พนัสก็พาเพื่อน

เกลอของเขาไปกราบมนัสการพระคุณเจ้าเจ้าอาวาสและพระภิกษุลูกวัดโดยทั่วหน้ากัน ข้าวของอันมีค่ามากมายในกุฏิก็ถวายพระไปรูปละชิ้นสองชิ้น บรรดาพระภิกษุและสามเณรต่างรู้สึกว่่าต่อไปนี้ไปวัดธาตุทองคงจะเจียบเหงาเมื่อขาดเจ้าทิดหนุ่มทั้งสี่คนนี้ ซึ่งแต่ละคนเป็นลูกเศรษฐี มีญาติโยมมิตรสหายผลัดเปลี่ยนหน้ากันมาเยี่ยมตลอดวัน มีพวกสีกาสาวๆ มาเอะอะเจี๊ยวจ๊าวเร่งวันเร่งคืนอยากให้ทายาทของคณะพรรคลี้สหายลี้กเร็วๆ เพราะต่างก็หวังที่จะเป็นแฟนของใครคนหนึ่ง

พอได้เวลา ๑๑.๐๐ น. ตรง เจ้าแห้วก็ขับรถคาติลแล็คเก้งมาที่วัดธาตุทอง

เจ้าแห้วจอดรถไว้ที่หน้าวัด ลงจากรถพาตัวเดินคุ่มๆ ตรงมาที่กุฏิเจ้าทิดทั้งสี่ พอทราบจากเด็กวัดว่า พันธ์ นพ สมนึก และคำรงอยู่ที่กุฏิท่านพระครูยิ้ม เจ้าแห้วก็เดินเลยไปที่กุฏินั้นซึ่งอยู่ใกล้ๆ กัน

ท่านพระครู พระอุปัชฌาย์เจ้าหนุ่มเนื้อหอมทั้งสี่คนกำลังฉันภัตตาหารเพล ซึ่งเจ้าทิดทั้งสี่คนนั่งพับเพียบคอยปรนนิบัติรับใช้อยู่ใกล้ซิด พันธ์ นพ สมนึกและคำรงแต่งชุดสากลสีน้ำตาลแก่ ผูกเน็คไทเงื่อนกะลาตีแบบเดี่ยว

กัน ลวดลายเหมือนกัน แต่สีระของทายาทสีสหายยัง
โล้นเลี่ยนมีผมยาวไม่ถึงครึ่งเซนติเมตร อย่างไรก็ตาม เมื่อ
พ้นจากเพศบรรพชิตเป็นฆราวาส เจ้าหนุ่มเนื้อหอมทั้งสี่
คนก็ว่าเร่งสดชื่นตลกคะนองเหมือนเมื่อก่อนบวช แต่งตัวโก้
ใส่น้ำหอมหอมฟุ้ง โดยเฉพาะสมนึกใช้ดินสอเขียนคิ้วแทน
คิ้วของเขาเตรียมไว้ยักคิ้วกับพวกสาว ๆ

เมื่อเจ้าแห้วพาตัวขึ้นมาบนกุฏิ พันส์ก็กล่าวทัก
เจ้าแห้วด้วยความดีใจ

“ฉันกำลังรอแกอยู่ที่เดียว ถ้าสิบเอ็ดโมงสิบนาทีกะ
ไม่มา พวกเราก็เห็นจะต้องไปรถแท็กซี่แน่ๆ มาซิ มากราบ
หลวงพ่อ”

เจ้าแห้วทรุดตัวลงนั่งบนพื้นระเบียงหน้าห้องกุฏิ ถอด
รองเท้าออกแล้วคลานเข้ามากราบพระภิกษุชราหรือท่าน
พระครูยิ้ม

“สวัสดิ์ครับหลวงพ่อ”

ท่านพระครูพยักหน้าและยิ้มให้เจ้าแห้ว

“มารับพวกคุณๆ กลับบ้านหรือนายแห้ว”

“ครับผม”

หลวงพ่อเอี้ยวตัวหันไปมองกุณาพิกาแขวนในห้อง

ญาติของท่าน ซึ่งตรงกับประตูปอดี

“อีกสองนาทีกี้ได้ถูกษ์ออกจากวัดแล้ว” ท่านพูด
ยิ้มๆ แล้วหันมามองดูทายาทของสี่สหาย “หลวงพ่อก็คิดถึง
เจ้าทั้งสี่คนมาก ถึงไม่ใช่ลูกหลานหลวงพ่อก็รักใคร่เอ็นดู
เหมือนกับลูกหลาน หลวงพ่อขอชมอีกครั้งหนึ่งว่า ตลอด
พรรษาที่ผ่านมาเจ้าทั้งสี่คนได้กระทำตัวเคร่งครัดในธรรม-
วินัยเป็นอย่างดี จนกระทั่งเป็นที่ชมเชยแก่พระภิกษุสงฆ์ใน
วัดนี้ นอกจากนี้ยังตั้งอกตั้งใจเล่าเรียนจนสอบนักธรรมตรี
ได้คะแนนยอดเยี่ยมเรียงตามลำดับทั้งสี่รูป”

พนัสประนมมือวางไว้บนขาของเขา

“พวกผมจะไม่ลืมความเมตตากรุณาของหลวงพ่อเลย
ครับ ตลอดเวลาที่เราบวชอยู่ที่วัดนี้ก็ได้หลวงพ่อกุณาตั้ง
สอนเราเกี่ยวกับกิจของสงฆ์ตลอดจนพระธรรมวินัย หลวง
พ่อมืออะไรที่จะสั่งสอนพวกเราอีกไหมครับ”

ท่านพระครูหัวเราะเบาๆ

“เมื่อวานนี้ทั้งวันหลวงพ่อก็ได้อบรมสั่งสอนพวกเจ้า
มาพอแล้ว ความจริงพวกเจ้าทั้งสี่คนก็เป็นปราชญ์เป็น
บัณฑิต ได้รับปริญญาโทที่เรียกว่ามหาบัณฑิต เป็นผู้ที่มีความ
รู้สูง อะไรควรเว้นควรประพฤติเจ้าก็น่าจะรู้ดีแล้ว”

ทิดสมนึกยกมือไหว้ท่วมหัว

“สาธุ อายุวรรโณสุขังพลึง”

ท่านพระครูทำหน้างุน “อะไรของเจ้าระสมนึก”

“ผมให้พรหลวงพ่อกับ ขอให้หลวงพ่มีอายุยืน
วรรณะผ่องใส มีกำลังเข้มแข็ง และมีความสุขความเจริญ
ยิ่งๆครับ พวกผมจะหมั่นมาเยี่ยมหลวงพ่อบ่อยๆ หาเครื่อง
ขบฉันมาถวาย ส่วนอาหารของหลวงพ่อนั้น เราก็จะถวาย
เป็นประจำวันละสามมื้อ ทั้งเช้า เพล ค่ำ”

หลวงพ่อดังโหยง “อาหารค่ำไม่ต้องไว้”

“อ้าว ก็สำหรับลูกศิษย์หลวงพ่อยังไงล่ะครับ”

ทายาทของสี่สหายต่างมองดูหน้ากันแล้วพยักพยิต
กันเป็นความหมายให้กราบมนัสการลาหลวงพ่ ทุกคนต่าง
ก้มลงกราบแสดงความเคารพอย่างสูงสุด ศาสตราจารย์
ดำรงกล่าวกับหลวงพ่หรือท่านพระครูยิ้มแทนเพื่อนๆของเขา

“ก๊วยบาย หลวงพ่ สวัสดิ์ครับจนกว่าจะพบกันอีก”

“เจริญๆเถอะลูกเอ๋ย ตอนนี้ไปเจ้าจะได้มีโอกาสใช้
วิชาความรู้ของเจ้าที่เรียนมาประกอบอาชีพแล้ว อย่าทำตัว
เหลวไหล และอย่าถือว่ามีพ่อแม่ที่ร่ำรวย คนเรามันอนิจจัง
ไม่เที่ยง”

ทิดนพทายาทของนิกรฐมื่อขว้าขึ้นเหนือศีรษะ แล้ว
พูดขึ้นดังๆ

“หลวงพ่อกับ ขออนุญาตครับ”

“ว่ายังไงเจ้านพ”

“ผมสงสัยคำบาลีประโยคหนึ่งครับหลวงพ่อ อ้าย นึก
มันตามผมเมื่อวานนี้แต่ผมแปลไม่ออก หลวงพ่อช่วยแปล
หน่อยเถอะครับ”

“ว่ายังไงล่ะ”

“สุคานิกธรรมโอชเวครับหลวงพ่อ”

ท่านพระครูยิ้มนิ่งิ่งไปสักครู่

“เอ-หลวงพ่อที่เล่าเรียนบาลีมาไม่น้อยไม่เคยได้ยิน
ประโยคนี้เลย” แล้วท่านก็มองดูหน้าทิดสนั่นกดูชายโตน
ของอาเลี้ยกิมหงวน “แปลให้หลวงพ่อฟังหน่อยเถอะวะ
สุคานิกธรรมโอชเวนะแปลว่าอะไร”

เลี้ยกิมหงวน

“ไม่ต้องแปลหรอกครับหลวงพ่อ เป็นคำกดับครับ
สุคานิกธรรมก็คือ สาคุน้ำกะทิ โอชเว ก็แปลว่าอร่อย”

“อ้อ เจ้าเก่งมากเกินไปเสียแล้วเจ้านิก เขาละ ได้
ฤกษ์ออกจากวัดแล้วพากันกลับบ้านเถอะ ถ้าคิดถึงหลวง

พ่อเมื่อไรก็มาหาหลวงพ่อก็ได้ สั่งถึงโยมของพวกเจ้าด้วยนะ
ว่าหลวงพ่อกำลังคิดถึง”

เจ้าหนุ่มเนื้อหอมทั้งสี่คนต่างก้มลงกราบท่านพระครู
อีกครั้งหนึ่ง แล้ววนพีกกล่าวกับคณะของเขา

“ไปเถอะเว้ยพวกเรา อีกสองสามวันมารับหลวงพ่อก
ไปเที่ยวหัวหินหรือบางแสนกันดีกว่า”

“อ้าว” หลวงพ่อบุญทาน “หลวงพ่อก็คือพระเป็นเจ้าจะ
ให้ไปเที่ยวตากอากาศกับพวกเจ้ายังงั้นหรือ”

เจ้าแก้วก้มลงกราบท่านพระครูเป็นคนสุดท้าย

“รับประทานนมกราบลาหลวงพ่อดีครับ”

ทายาทของสี่สหายต่างลุกขึ้นเดินมาริมระเบียงหน้า
กุฏิ เจ้าแก้วตามมาด้วย ทุกคนต่างสวมรองเท้าที่วางไว้บน
นอกชาน ท่านพระครูมองดูเจ้าทิดทั้งสี่คนด้วยความรักและ
อาลัยยิ่ง เมื่อสบตากับท่านพระครูเสียดื้อก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น

“เฮ้ย” พันธุ์เพื่อนเกลอของเขา “หัวเราะทำไมอ้ายดี”

“คิดถึงหลวงพ่อวะ” เสียดื้อพูดพลางร้องไห้พลาง “จาก
ท่านกลับไปอยู่บ้าน ก็ไม่มีอะไรให้ท่านไว้เป็นที่ระลึกให้นาฬิกา
ข้อมือท่านไว้ใช้ท่านก็ไม่เอา สร้อยคอท่านก็ไม่เอา”

ตำรวจมองดูสมนึกอย่างขบขัน

“ฉันรู้ว่าแสร้งให้เพราะแกล้งใจที่จะได้ไปจากวัด”
เลียตียกหลังมือเช็ดน้ำตา

“แล้วเลือกรู้ทำไมล่ะ”

ในครึ่งชั่วโมงนั้นเอง โดยรดาคิดแต่จะเร่งคืบงามของอาเลียกิมหงวนและเจ้าแห้วเป็นคนขับ เจ้าหนุ่มเนื้อหอมทั้งสองคนก็มาถึงบ้าน “พัชรารณ” แต่ไม่มีพวกหญิงสาววัยรุ่นคอยรบกวนให้ร้องอยู่ที่หน้าบ้าน เพราะการลี้ภัยของทนายทสี่สหายนั้นทางบ้าน “พัชรารณ” ได้ปกปิดเป็นความลับ และถึงแม้ว่าจะมีงานขึ้นบ้านใหม่ในเย็นวันนี้ พวกเด็กสาวๆที่อยู่บ้านใกล้เรือนเคียงก็ไม่อาจจะทราบได้ว่ามีงานอะไร ทั้งนี้เพราะบ้าน “พัชรารณ” มีงานบ่อยๆ วันเกิดคนโน้นบ้างคนนี้บ้าง บางทีก็เชิญเพื่อนฝูงมารับประทานอาหารกันโดยไม่จำเป็นต้องมีเหตุผล

เมื่อรดาเร่งคืบงามผ่านประตูรั้วบ้านเข้ามา เจ้าแห้วก็กดแตรเสียงกังวานเป็นสัญญาณ เท่านั้นเองคณะพรรคสี่สหายกับสืนางพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉินึกฯ และคุณหญิงวาดซึ่งรอคอยต้อนรับทิดสี่กใหม่อยู่แล้วก็เฮโลกันออกมาจากห้องโถง พวกคนใช้ชายหญิงตลอดจนคนสวนและพวกแม่ครัวตะโกนบอกกล่าวกันว่าทนายทสี่สหายกลับมา

จากวัดแล้ว คนในบ้าน “พัชรารภณ์” ต่างวางมือจากการ
งานออกมาเป็นรวมกลุ่มคอยต้อนรับทิดสี่กั๊กใหม่อยู่ที่มุมตึก
ใหญ่ทั้งสองข้าง

สมนึกนั่งอยู่ทางซ้ายตอนหน้ารถ เขาชะโงกหน้าออก
มาโบกมือร้องตะโกนลั่น

“เตี้ย สวัสดิ์ครับเตี้ย สวัสดิ์ครับคุณปู่ คุณย่า คุณ
ป้า คุณอา คุณน้า พวกผมลาออกจากพระแล้วครับ ไชโย”

เสียงหวนทำหน้าครึ่งยิ้มครึ่งแหย เขากล่าวกับพลว่า

“กฎแห่งกรรมนี่มันแน่เหลือเกิน กันเคยก่อกรรม
ทำชั่วไว้มั้ยให้เตี้ยกันอย่างไร เคยล้างผลาญเตี้ยกันอย่างไร
บัดนี้กรรมเก่าก็ตามมาส่นองกันแล้ว ท่าทางอ้ายนี่บอกกว่า
มันเตรียมถลุงเงินกันเต็มที”

คาติลเล็กแก๊งคลานมาจอดเทียบหน้าบันไดตึก ลี
นางกับท่านผู้ใหญ่อายุทั้งสองยืนแบ้นไปตามกัน ต่างพากันมอง
ดูเจ้าทิดทั้งสี่ด้วยความชื่นใจอึดอัดอึดใจ ไม่มีใครยอมลง
จากรถ จนกระทั่งนพกล่าวกับเจ้าแห้วว่า

“เฮ้ย ลงไปเปิดประตูรถให้เจ้านายหน้อยซี่ไวย์ ลูก
เศรษฐีเปิดประตูรถเองมือด้านหมด ฮะ ฮะ อยู่ในผ้าเหลือง
เกือบสี่เดือนไม่ได้เห็นโลกภายนอก ตอนนี้ไปพ้อเทียวซะบัน

หันเหลงเลย”

เลี้ยตีหัวเราะก๊าก

“ยังงั้น เราต้องเห็นโลกและเป็นโรค”

เจ้าแห้วหมดความสุขแล้ว เขารู้ตัวดีว่านับแต่นี้ต่อไป เขามีภาระเพิ่มขึ้นอีกราว ๕ เท่า เจ้าแห้วรีบเปิดประตูลงจากรถแล้วเปิดประตูรถให้หนุ่มเนื้อหอมทั้งสี่คน คุณหญิงวาดยิ้มน้อยยิ้มใหญ่พยักหน้าให้พนัสหลานย่าอันแท้จริงของท่าน

“เร็ว-ขึ้นมาลูก ย่าอยากกอดแกเต็มทนแล้ว ชื่นใจของย่า รับรองว่าแกและพวกแกมีหวังเลยคนเพราะย่าอย่างไม่ต้องสงสัย พ่อแม่ของแกจิตใจแกเป็นทะเลาะกับย่าเด็ดขาด”

สี่สหายพากันลงจากรถและเดินยิ้มกริ่มขึ้นบันไดมาบนตึก พนัสโบกมือให้พวกคนใช้ชายหญิง แล้วร้องทักทายทุกคนด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“สวัสดิ์ สวัสดิ์ทุกคน พวกเรากลับมาบ้านแล้ว”

คุณหญิงวาดเฝ้ากอดและจูบพนัสเป็นคนแรก ต่อจากนั้นท่านก็กอดและจูบนพ สมนึก และดำรงโดยทั่วหน้ากัน พวกคุณแม่ต่างตั้งคุณลูกของหลานเข้าไปกอดจูบ

หลังลูปหน้าแสดงความรักและชื่นชมที่ถูกได้บวชให้ และตลอดพรรษาลูกของหล่อนต่างก็เคร่งครัดอยู่ในพระธรรมวินัย ไม่ปรากฏว่ามีใครละเมิดศีล เป็นต้นว่ากินข้าวเย็นกินเหล้าหรือยุ่งกับสีกา

พวกคุณพ่อทั้งสี่คนไม่ได้แสดงความตื่นเต็นยินดียอะไรมาก ต่างคนต่างรู้ดีว่านับแต่บัดนี้ต่อไปตนจะต้องเซ็นเช็คจ่ายเงินให้ลูกๆ ของตนตามแต่จะเรียกร้อง เจ้าคุณปัจจุบันฯ แสดงความรักใคร่เอ็นดูนพกับตำรวจหลานตาทั้งสองคนจนออกนอกหน้า เสี่ยงจ๊อกแจ๊กจอบแจตั้งขึ้นที่หน้าตึกจนฟังไม่ได้ศัพท์ จนกระทั่งพนัสกล่าวขึ้นดังๆ

“เชิญคุณพ่อคุณแม่และญาติผู้ใหญ่เข้าไปในห้องโถงเถอะครับ พวกเราจะได้กราบแสดงความเคารพ และกตัญญูที่ได้กรุณาช่วยบวชให้เรา”

ครั้นแล้วทุกคนก็พากันหลังไหลเข้าไปในห้องโถงใหญ่และแยกย้ายกันนั่งบนเก้าอี้หวมหรือนั่งรวมกันบนโซฟา ทายาทของสี่สหายทรุดตัวนั่งพับเพียบบนพรมปูพื้น ต่อจากนั้นพนัสก็พาเพื่อนเกลอของเขาคลานเข้าไปหาเจ้าคุณปัจจุบันฯ กับคุณหญิงวาด ซึ่งนั่งอยู่บนโซฟาตัวเดียวกัน แล้วเจ้าหนุ่มเนื้อหอมก็กราบลงแทบเท้าของท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง

นพว่า “พวกเราได้บวชแล้วเป็นคนสุกแล้วครับคุณตา ข้า-นี่รับกระเป๋าสเงินของคุณตาที่ผมล้วงเอามาตอนที่คุณตาทอดผม”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ สะดุ้งโหยง รีบคว้าซองธนบัตรของท่านมาจากมือนพทันที

“โอ้โฮ จิงจกเล็กตัวนี้ว่องไวพอลๆ กับจิงจกตัวใหญ่ไว้ย่ะ ฮะ ฮะ”

คุณหญิงวาทนัยน์ตาเหลือกจ้องมองดูหน้าพด้วยความตื่นเต้นแปลกใจ

“ตายตาย ไหงไวอย่างนี้ นี่แหละโบราณท่านพูดไว้ไม่มีผิด ลูกไม้ย่อมหล่นไม่ไกลต้น นิสัยของคนย่อมเหมือนพ่อแม่ เออเนาะ ซองเงินของเจ้าคุณโบออกโตตันล้วงออกมาได้ แล้วแกเอาอะไรของย่าไปบ้างหรือเปล่าก็ไม่รู้ ตอนที่ย่าทอดรับขวัญแก”

นพอมยิ้มแล้วส่งแหวนเพชรลูกสำหรับสวมอยู่กับบ้าน ราคาประมาณหมื่นบาทให้คุณหญิงวาท

“นี่รับแหวนของคุณย่า ผมลองรูตดูรู้สึกว่แหวนมันหลวมกว่านี้ว่าคุณย่านิดหน่อยก็เลยถอดออกมา”

นิกรตบมือหัวเราะก๊าก

ลิขสิทธิ์จากการจัดพิมพ์หนังสือชุดนี้
นำไปสะสมในกองทุน ป. อินทรมานิต
เพื่อสนับสนุนคนรุ่นใหม่ที่มีใจรักศิลปะ
และการประพันธ์ทางเดียวกับผู้เขียน
ตามเจตนาและปณิธานอันแรงกล้า
ของนางปรานี อินทรมานิต ผู้เป็นภรรยา
และเพื่อนคู่ทุกข์คู่ยาก
ตราบजनवาระสุดท้ายของชีวิตผู้เขียน

